

Μια μεγάλη αργυρή πρόχους από τον τάφο V αντιγράφει πιθανότατα μινωικό πρότυπο. Ένα σκεύος παρόμοιου σχήματος από ορείχαλκο έχει βρεθεί στην Κνωσό: και στις δύο περιπτώσεις εικονίζονται με την έκτυπη τεχνική σπείρες επάνω σε τόξα, χαρακτηριστικό διακοσμητικό θέμα της ΥΜ περιόδου. Το ίδιο θέμα συναντούμε στη διακόσμηση πήλινων αγγείων και είναι γνωστό ότι η κεραμική αυτή την εποχή μιμείται μεταλλικά πρότυπα.

Η πρόχους έχει κατασκευασθεί από ένα έλασμα αργύρου, εκτός από τον λαιμό και το χείλος που έχουν κατασκευαστεί χωριστά. Στο σημείο που ο λαιμός ενώνεται με το σώμα του αγγείου έχει τοποθετηθεί ένας δακτύλιος ενισχυμένος με χαλκό για να προσδώσει στερεότητα. Με τον τρόπο αυτό καλύπτεται η ένωση των δύο τμημάτων και συγχρόνως επιτυγχάνεται μια διακοσμητική εντύπωση. Το κάτω μέρος του αγγείου είχε επίστρωση από νιέλλο και η σκούρα στιλπνότητα του υλικού αυτού σε συνδυασμό με τις αργυρές ανταύγειες της έκτυπης διακόσμησης θα δημιουργούσε υποβλητική αντίθεση. Η πρόχους αυτή είναι χαρακτηριστικό δείγμα του μεικτού χαρακτήρα που έχουν τα ευρήματα των λακκοειδών. Η μινωική διακόσμησή της συνδυάζεται με τη μυκηναϊκή τεχνική: η ιδέα της ανάμιξης αργύρου και νιέλλου δεν είναι μινωική.

Το αργυρό ρυτό με παράσταση πολιορκίας είναι περίφημο, όχι μόνο για την κατασκευή του, αλλά κυρίως γιατί αποκαλύπτει μια πτυχή της ζωής των μυκηναίων πριγκίπων και αποτυπώνει την ατμόσφαιρα που επικρατούσε στο Αιγαίο την Εποχή του Χαλκού. Είναι κωνικό με μία λαβή. Το χείλος είναι επίχρυσο και έχει ενισχυθεί με χαλκό για στερεότητα. Εκατέρωθεν της λαβής υπήρχαν μικρές ασημένιες οκτώσχημες ασπίδες, επίθετες. Το ρυτό είναι ανάγλυφο, δουλεμένο σύμφωνα με την έκτυπη τεχνική και οι λεπτομέρειες έχουν δηλωθεί με εγχάραξη. Ίσως το βάθος να είχε επινιελλωθεί.

Εικονίζεται μια πόλη με πολυώροφα κτίρια κτισμένα σε ύψωμα πάνω από τη θάλασσα, περικλεισμένη με τείχος χτισμένο σύμφωνα με την ισόδομη τοιχοδομία, η πύλη του φαίνεται κλειστή. Αριστερά της εισόδου εικονίζεται ένα αλσύλλιο με ελιές. Έξω από την πόλη, χαμηλά, κοντά στην παραλία, άνδρες γυμνοί με βέλη, τόξα και σφενδόνες την υπερασπίζονται, ενώ οι γυναίκες από τα τείχη φωνάζουν και χειρονομούν. Πίσω από τους τοξότες δύο άνδρες κρατούν δόρατα και φορούν χιτώνες ή - σύμφωνα με τη γνώμη ορισμένων ερευνητών - κρατούν πυργόσχημες ασπίδες. Έχει υποθεθεί ότι αυτοί είναι οι ηλικιωμένοι, σεβάσμιοι της πόλης που έρχονται να παρακολουθήσουν από κοντά τον αγώνα, στην υπόθεση αυτή έχει οδηγήσει η συσχέτιση της σκηνής που εικονίζεται στο ρυτό πολιορκίας μ' ένα κείμενο του Ησιόδου που αναφέρεται σε πολιορκία πόλης. Σε ένα άλλο τμήμα του ρυτού, αρκετά κατεστραμμένο, φαίνονται άνδρες να έρχονται προς την πόλη. Έχουν υψωμένα τα χέρια και κρατούν ένα αντικείμενο που μοιάζει με μαχαίρι ή μπαστούνι. Είναι οι επιτιθέμενοι και είναι προφανώς Μυκηναίοι. Στο κάτω μέρος εικονίζεται η θάλασσα. Ένας άνδρας με κράνος και λοφίο μυκηναϊκού τύπου κωπηλατεί οδηγώντας μια βάρκα. Από τους συντρόφους του φαίνονται μόνο τα κράνη. Αριστερότερα, πάνω στα βράχια εικονίζονται άνδρες που έρπουν προσπαθώντας ίσως να γλυτώσουν. Όσοι έρχονται από τη θάλασσα είναι κι αυτοί προφανώς επιτιθέμενοι. Πιο κάτω ακόμη, στην ανοιχτή θάλασσα, μερικοί που κολυμπούν γυμνοί, ίσως να είναι από τους υπερασπιστές της πόλης που έχουν κατατροπωθεί.

Όλα είναι υποθετικά. Οι επιθέσεις και οι πολιορκίες πόλεων είναι εντελώς μέσα στο πνεύμα της εποχής, θέματα γνωστά από την αιγυπτιακή και την ασσυριακή τέχνη, καθώς και από άλλα μυκηναϊκά μνημεία, κυρίως τοιχογραφίες, στις Μυκήνες και στη Θήρα.

Είναι δύσκολο να ερμηνευθεί με ακρίβεια η σκηνή του ρυτού των Μυκηνών. Υποστηρίχθηκε ότι η πόλη που πολιορκείται βρίσκεται στην Κρήτη, ξέρουμε όμως ότι στη μινωική Κρήτη δεν υπήρχαν τειχισμένες πόλεις. Τα σπίτια και τα τείχη δείχνουν ότι πρόκειται για μια πόλη εξελιγμένη πολιτιστικά, που έχει υποτεθεί ότι ίσως ήταν στις Κυκλάδες. Οπωσδήποτε ο καλλιτέχνης θα είχε κάποια ανάμνηση ενός πραγματικού γεγονότος και την απεικόνισε στο ρυτό. Είναι αρκετά λεπτομερής η εικόνα που απέδωσε ώστε να μπορεί να θεωρηθεί δημιούργημα της φαντασίας του, αλλά συγχρόνως είναι και αρκετά γενική για να χρησιμεύσει σαν στοιχείο ιστορικό.

Το ρυτό αυτό δεν μπορεί να είναι τυχαίο κτέρισμα. Αυτός που το παρήγγειλε και το ήθελε μαζί του θα είχε ανάλογες προσωπικές εμπειρίες. Ο καλλιτέχνης είναι αντικειμενικός παρατηρητής. Περιγράφει μια σκηνή χωρίς να παίρνει θέση. Ο κύριος πρωταγωνιστής είναι βέβαια η πόλη: η άλωσή της είναι σημαντική και για τις δύο αντιμαχόμενες παρατάξεις. Οι ταραγμένες γυναίκες ξέρουν ότι τις περιμένει η καταστροφή, ο θάνατος για τους δικούς τους και η σκλαβιά για τις ίδιες.

Στο ρυτό αυτό εικονίζεται μια μεγάλη σύνθεση σε μικρογραφία. Συνολικά σώζονται 38 πρόσωπα. Δημιουργείται η εντύπωση ότι έχει μεταφερθεί μια τοιχογραφία σε έναν μικρό χώρο, και πιθανότατα το πρότυπο να ήταν πράγματι μια τοιχογραφία. Η εκτέλεση είναι εξαιρετική. Κατά τη διάρκεια της σφυρηλάτησης ίσως να ξέφυγαν μερικές λεπτομέρειες από το αρχικό σχέδιο, όπως ήταν φυσικό, αλλά οι αναλογίες των σωμάτων είναι ωραία δοσμένες, τα μάτια, οι μυώνες, οι στάσεις των μορφών, όλα σωστά τονισμένα χωρίς καμιά ασάφεια στη σύνθεση. Ο καλλιτέχνης έδωσε με αριστοτεχνικό τρόπο τη δράση και την ατμόσφαιρα που απαιτεί το θέμα.